

loučili, poněvadž už měli oba „dost“. Jak se dostal „domů“ František Josef Neuhauser, o tom kronika mlčí. Ale roztomilá Marianna měla pak ono dobrodružství s policií, které ji přivedlo pod ochranná křídla vězení a konečně nyní před soud.

Útrata oné veselé noci obnášela půldruhého milionu rak. korun a hradila ji Marianna, u níž ještě pak se našlo přes půl milionu korun.

Soudce se jí tázal, proč raději si ona i její milovník nenajdou nějaké zaměstnání, místo aby se živili žebrotou. Obžalovaná docela s klidem mu odpověděla, že nežebřá, že toho nemá ani zapotřebí, poněvadž prý dostává každého měsíce 50 dollarů od svého přítele z mládí, který je nyní v Americe a který ji nesmírně miloval, takže na ni nemůže zapomenout. Z těchto padesáti dollarů ona prý žije i svého přítele Neuhausera.

Dostala čtrnáct dní vězení. Jako přítěžující uznal soudce tu okolnost, že jako žebrači vedou tak rozmařilý život, který je s to pobuřovat veřejnost a odvracet ji od poskytování milosrdenství potřebným. Obecenstvo, které se doví, že jsou žebrači, kteří utrácejí vyžbrané peníze za lahůdky, šampaňské a zábavné vyjíždky automobily, stane se nedůvěřivým vůči každému nuznému a bude odpirati své podpory i skutečně potřebným. br.

Nohy tanečnice předmětem procesu.

Již od roku 1920 táhne se v Paříži soudní spor o náhradu škody, jehož středem jsou krásné nožky baletní tanečnice slečny Laugierové, dřívější primaballeriny Velké opery pařížské. Před více než pěti lety utrpěla slečna Laugierová úraz při železničním neštěstí a v jeho důsledcích žalovala železniční správu na náhradu škody a bolestného obnosu 500.000 franků.

Tanečnici vyšetřovali během delší doby tři lékaři, kteří brali svůj úkol tak svědomitě, že si dokonce dali od slečny i předvéstí různé tance a baletní sóla, aby se přesvědčili o tom, jak dalece její umělecká způsobilost utrpěla škody. Tance, které jim tančila, se jim patrně líbily a značnější zmenšení jejich schopností neshledali, neboť vypracovali dobrozdání, v němž obšírně rozebrali taneční výkony slečny žalobkyně po stránce přesnosti, rychlosti, krásy a elegance pohybů a konečně podali závěrečný posudek, v němž prohlásili, že tanečnice skutečně utrpěla úrazem zmenšení svých schopností, ale toto zmenšení ocenili na pouhých 7% ztráty proti době před úrazem.

Toto dobrozdání hrálo ovšem v procesu značnou roli, ale tanečnice s ním naprosto nebyla spokojena, neboť sama oceňuje zmenšení svých uměleckých schopností procentem mnohonásobně vyšším. Při posledním přelíčení prohlásil jejím jménem její právní zástupce následující:

„Stanovisko, jež zaujali znalci lékařství ve věci mé klientky, spočívá na nesprávných

předpokladech. Znalci odhadovali umělecké znehodnocení výkonů mé klientky právě tak, jako by šlo o zmenšení způsobilosti někoho k výkonu nějakého řemesla, jež vyžaduje určité schopnosti ruky neb těla a o důsledek obyčejného továrního úrazu. Nelze přec srovnávat výkonost nobou baletní tanečnice s výkonem nějakého stroje. Sólová tanečnice, která již nemůže tančit dokonale, je na scéně prostě nemožná. Moje klientka nemůže v důsledcích utrpeného úrazu vůbec již tančit a musila se proto vzdát své umělecké dráhy.“

Obhájce předložil soudu dopisy dřívějších ředitelů Velké opery pařížské, jakož i vysvědčení baletní mistryně Zambelliové, jež poukázala na slova proslulého mistra italského baletu Vestrise, který kdysi prohlásil: „Nemám-li nohy v pořádku, pak žádná moc světa mne nepřiměje k tomu, abych tančil.“

Právní zástupce žalované železniční správy dovolával se naproti tomu dobrozdání lékařů a na základě shledaného sedmiprocentního zmenšení taneční schopnosti slečny žalobkyně nabízel náhradu a bolestné obnosem 24.000 franků.

Po dlouhé poradě přiznali soudcové slečně Laugierové 150.000 franků, co náhradu škody, způsobené zmenšením umělecké výkonosti jejích nohou.

Zlořilosti anglického milionáře.

Ve 41. čísle min. ročníku našeho listu přinesli jsme referát o sensačním procesu, který v Londýně započal. Milionář Morris byl obžalován že soustavně zneužíval mladistvých dívek mladších než 16 let, které přijímal do svých služeb. Byl odsouzen k nejvyššímu přípustnému trestu, totiž ku dvěma rokům nucené práce, k jednomu roku vězení a k pokutě 1000 liber (160.000 Kč).

Jeho hospodyně Robertsová, která mu při jeho zlořilostech napomáhala, byla obžalována též pro to, že mu přiváděla též svou mladistvou patnáctiletou sestru. V tomto bodu nebylo však předneseno tolik důkazného materiálu, aby byla z činu toho usvědčena.

Jak jsme již minule sdělili, provedl Morris svým soudcům ten šilkovný kousek, že hospodyně Robertsovou, svou spoluvinnici a hlavní svědkyni proti sobě, pojal ve vězení za chof, čímž dle anglických zákonů jí znemožnil proti němu vypovídati.

Bývalá hospodyně, nyní tedy chof Morrisova, byla pro spoluúčast odsouzena k devíti měsícům nucené práce.

Přelíčení se konalo za nesmírného návalu obecenstva, v němž převládaly dámy z přední anglické společnosti. br.

Spor o kabáty.

Není to žádná obchodní pře o nedodané nebo pokažené kabáty. Není to pře trestní pro kabáty zpronevěřené. A není to ani proces nějakého zimníkového specialisty, jací se objevují s prvními podzimními mrazíky, aby